

Hồi Thứ Mười Sáu HÔN NHÂN KỲ DI

Hàn Tiểu Tranh ngẩn ngơ đứng nhìn quang cảnh này, chàng có cảm tưởng mình đã lạc vào một cơn ác mộng!

Đột nhiên hai bóng áo vàng vụt lao đến như một làn khói, mục tiêu của họ là thiếu nữ đang rơi lệ!

Như chim ưng vỗ mồi, họ chộp ngay cánh tay của thiếu nữ, cô bị kéo đi, chân không chạm đất. Thiếu nữ không vùng vẫy, cũng không kêu la gì cả!

Mọi việc xảy ra quá mau, đến khi hai người áo vàng biến mất, Hàn Tiểu Tranh vẫn còn ngây người nhìn chỗ thiếu nữ bị bắt đi.

Hoàng y nhân bỗng lên tiếng:

– Cô ấy không nên khóc.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Khóc cũng bị hạn chế sao?

Hoàng y nhân lạnh lùng cười:

– Nhưng vì thế mà cô ấy mất mạng, có đáng chăng?

Hàn Tiểu Tranh kinh hãi nhìn y:

– Người... người nói là thiếu nữ ấy đã gặp phải độc thủ?

Hoàng y nhân cười nhưng không đáp. Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy trong óc “bùng” một tiếng, chàng thu tay dấm vào khuôn mặt đang cười kia!

“Bụp” một tiếng, hoàng y nhân không hề tránh né, bị trúng ngay một đấm, bay ra sau, y bò dậy, máu chảy đầy mặt!

Nhưng y cười khanh khách:

– Đánh hay lắm, hay lắm.

Như thể rất sướng khoái, dứt lời y bèn đưa tay chùi vết máu và nói tiếp:

– Tại hạ đã bị đánh ngã ba mươi ba lần. Có một lần gãy cả mũi...

Y vẫn cười, nhưng vì dấu máu trên mặt và có lẽ vì đau đốn, khuôn mặt y nhìn méo mó đi.

– Công tử có biết thiếu nữ ấy là ai chăng?

Không chờ Hàn Tiểu Tranh đáp, y nói luôn:

– Cô tên là Lương Tinh, là con gái của Lương Hùng, chưởng môn nhân Đại Bình Môn. Nam nhân đứng chung với cô ấy, công tử biết là ai chăng?

Mục quang Hàn Tiểu Tranh lạnh như băng, chàng không hiểu sao trên đời này lại có người quái dị như vậy, bị đánh ngã lăn dưới đất mà vẫn còn hứng nói nhiều thế.

Hoàng y nhân chừng như biết Hàn Tiểu Tranh không muốn bắt chuyện với y, nên vừa hỏi xong y lại tự trả lời:

– Nam nhân ấy là thiếu chủ Lĩnh Nam Ôn gia. Hai mươi năm trước, người lãnh đạo Lĩnh Nam Ôn gia là Ôn Phương Chính vì say rượu sinh chuyện, hạ sát Lương Vỹ, thân đệ của Lương Hùng. Lương Hùng nổi giận, kêu gọi bằng hữu giang hồ giết sạch Lĩnh Nam Ôn gia, chỉ có nội thê Ôn Phương Chính cùng tứ đệ trốn thoát được, từ đấy ẩn tính mai danh, chờ cơ hội báo thù. Lúc ấy, nội thê họ Ôn đã mang thai được sáu tháng, nửa năm sau sinh hạ một trai, chính là vị công tử kia!

Nói đến đây, hoàng y nhân cười thích thú:

– Do đó, giữa Lương tiểu thư và Ôn công tử có mối thù bất cộng đái thiên, nhưng bây giờ họ lại nắm tay nhau...

Bồng y bật kêu vì đau, người gập xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi từ trên mặt nhỏ giọt xuống. Bởi vì Hàn Tiểu Tranh đã tống một cú đấm vào bụng y!

Hoàng y nhân gắng lắm mới đứng thẳng lên lại, khóc miệng đọng vệt máu, y thở dốc, lại nói:

– Hay, đánh hay lắm... tốt lắm... Điên! Nhất định y là một gã điên!

Hoàng y nhân lão đảo bước đi phía trước, vừa đi vừa nói:

– Công tử có biết nữ nhân đứng cạnh thân cây kia là ai chẳng? Nàng là “Hong Phụng” Tôn Tâm Băng! Còn nam nhân cầm tay nàng là ai? ha ha... hi hi... là “Kiếm Thái Tuế” Liễu Diệp!

Hàn Tiểu Tranh giật mình lắng nghe. Tôn Tâm Băng sao có thể đứng cùng Liễu Diệp? Tôn Tâm Băng vốn chẳng phải người trong giang hồ, mà là tiểu thư con quan. Bảy năm trước tại Vinh Thành xảy ra một vụ án hái hoa, nạn nhân chính là Tôn Tiểu Băng mới mười sáu tuổi, còn kẻ dầy vò nàng chính là Liễu Diệp! Từ đó Tôn Tâm Băng bắt đầu bái sư học nghệ, để diệt trừ những ác đồ như thế! Nhưng bây giờ hai người đang đứng cạnh nhau!

Hàn Tiểu Tranh bỗng có cảm giác muốn nôn mửa, chàng không muốn đánh hoàng y nhân nữa, bởi điều đó không thay đổi được hiện thực trước mắt!

Chàng xô hoàng y nhân sang bên, rào bước đi trước! Nếu có tai họa sắp gieo xuống, chàng muốn đón ngay, cảm giác máu rơi có thể đỡ hơn cảm giác hiện tại!

Hoàng y nhân không đuổi theo chàng, chỉ đứng đấy, miệng lẩm bẩm:

– Người có biết ta là ai chẳng? Ta là Mai Phong Tuyết!

Rất tiếc Hàn Tiểu Tranh đã không còn nghe thấy câu này, bằng không chàng cũng sẽ giật mình!

Hàn Tiểu Tranh chạy như bay về phía trước, bây giờ không còn ai ngăn cản chàng nữa, nhưng chàng rất muốn gặp mặt người đứng sau lưng tổ chức này. Chàng có cảm giác máu trong người đang sôi sục phẫn nộ, như muốn phanh áo ưỡn ngực cho gió

thổi bớt cơn giận trong lòng!

Nhất định đây là một đám điên rồ lấy sự chà đạp lòng tự tôn của con người làm vui!

Phía trước hiện ra một cánh cổng sơn son, Hàn Tiểu Tranh không suy nghĩ gì, xông thẳng lên, đập “bình” một tiếng, đẩy bật cửa ra.

Chẳng ngờ sau cổng có một người đứng sẵn đấy, khiến Hàn Tiểu Tranh giật mình.

Người ấy là một lão nhân dáng mao gầy rộc, Hàn Tiểu Tranh vừa đá cửa bật ra, lão nhân không chút ngạc nhiên, lại mỉm cười:

– Công tử là người hấp tấp nhất mà lão phu đã gặp qua.

Hàn Tiểu Tranh lạnh nhạt hừ một tiếng, chàng thấy đối phương là một lão nhân tóc bạc trắng nên hỏa khí chưa phát.

Lão nhân lại nói:

– Lão phu chờ đón công tử đã lâu.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Được, lão đã chịu lộ diện”. Chàng bình tĩnh lại, đáp:

– Nhờ lão trượng dẫn đường!

– Đương nhiên, đương nhiên.

Nói xong, lão nhân quay mình đi trước, Hàn Tiểu Tranh lặng lẽ theo sau, vị lão nhân kia cũng không nhiều lời.

Một con châu chấu bay vụt qua vai Hàn Tiểu Tranh ra phía trước, đáp xuống đất ngay trước chân của lão nhân, cũng vừa đúng lúc chân lão nhân dẫm lên thân châu chấu!

Hàn Tiểu Tranh muốn thư giãn thần kinh nên mới chú ý tiểu tiết này, nhưng sau khi chân của lão nhân hạ xuống và nhấc lên, chàng sững sờ nhìn, bởi vì con châu chấu vẫn nhẹ nhàng bò đi, không chút tơ hào bị thương!

Nếu lão nhân ngay lúc ấy khẽ nhón chân hoặc nghiêng mình tránh đi, thì kết quả chẳng có gì lạ, nhưng Hàn Tiểu Tranh rõ ràng thấy thân hình lão nhân không chút biến đổi.

Không lẽ vị lão nhân này mang tuyệt kỹ trong mình? Nếu thế, hoàng y nhân lúc này thì sao? Nếu y cũng có võ công cao, vậy tại sao không hoàn thủ khi bị chàng đánh?

Chuyển ý trong lòng, tay tả Hàn Tiểu Tranh đặt nhẹ lên đốc kiếm, cố ý tạo ra tiếng kiếm xuất vỏ rất nhẹ.

Lão nhân không có phản ứng gì cả, vẫn cúi đầu đi trước.

Hàn Tiểu Tranh quyết ý, nghiêng răng nhủ thầm: “Xem thử lão giả điếc đến

chừng nào!”

“Xoẹt” một tiếng, chàng thực sự rút kiếm ra đâm tới, kiếm khí sắc lạnh nhấm vào sau lưng lão nhân! Kiếm của Hàn Tiểu Tranh sắp đâm vào lưng lão nhân, nhưng ông vẫn như không hay biết gì, vẫn chậm chậm bước đi phía trước!

Hàn Tiểu Tranh cấp tốc hạ khuỷu tay thu lại, mũi kiếm vừa vặn xốt qua đầu vai lão nhân. Lão nhân gầy rộc lúc này mới dừng bước, quay mình lại nhìn Hàn Tiểu Tranh nói:

– Lúc này tại sao không thừa cơ giết lão phu?

Hàn Tiểu Tranh giật mình, liền đáp:

– Tại... tại hạ chưa thử ra xem lão trượng có võ công...

Lão nhân lạnh lùng cười:

– Thực ra ta có võ công, nếu lúc người vừa thu tay lão phu xuất thủ, thì người có một trăm mạng cũng tiêu.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ lão nhân sẽ nói như vậy, bất giác đứng ngớ ra, một lúc sau chàng mới nói:

– Lão... lão trượng...

Giọng nói lão nhân không chút tình cảm:

– Hiếu kỳ quá dễ mang họa sát thân! Những thanh niên đến nơi đây, có phần nửa giống như người, đến không vì bị chế phục bởi võ công, mà vì hiếu kỳ.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nói:

– Sao lão trượng biết tại hạ vì hiếu kỳ mà đến?

– Nếu không vì hiếu kỳ, người đâu cần lưu ý xem lão phu có biết võ công hay không! Nể tình người thu kiếm, lão phu khuyên người một câu.

Lão nhân nhìn kiếm của Hàn Tiểu Tranh:

– Kiếm có cong, khi thẳng lại vẫn còn là kiếm, chứ kiếm gãy thì chẳng còn là kiếm nữa đâu.

Nói xong, lão nhân quay lưng tiếp tục đi trước.

Bất luận là ai, sau khi bước vào đại sảnh này cũng sẽ cho rằng nơi đây là tư gia của bậc vương hầu. Nếu không, cột trụ bốn bên cũng không treo nhiều đèn thủy tinh Ba Tư hào hoa như thế, nền đất cũng không trải thảm nhung thuần lông thú từ xứ Đại Lý mang về! Viên dạ minh châu to lớn đặt phía Đông đại sảnh càng nói rõ điểm này, tuy bây giờ là ban ngày nhưng viên dạ minh châu vẫn phát ánh sáng rõ ràng.

Bên trong đại sảnh đã có người, không chỉ một người, mà đến ba, bốn chục người xếp thành hai hàng. Mặt họ không biểu hiện gì, cũng không nói gì, nên tuy có nhiều người, nhưng bên trong đại sảnh vẫn một màn im lặng như chết!

Hàn Tiểu Tranh vừa bước vào, thì có một thiếu niên rất trẻ bước đến dẫn chàng đến một chỗ ngồi phía Nam, nhưng không mời chàng ngồi, chỉ lẳng lặng lui ra.

Hàn Tiểu Tranh chẳng làm khách, ngồi ngay xuống ghế, chàng thấy trên trà kỷ bên cạnh có một bồn trái cây, để toàn là nho tươi, bèn ngắt lấy vài trái cho vào miệng.

Chẳng có ai đến ngăn cản Hàn Tiểu Tranh, những người đang đứng vẫn yên lặng đứng đấy, chẳng ai để ý đến chàng.

Hàn Tiểu Tranh vừa nhắm nháp nho tươi, vừa đảo mắt xem xét mọi người trong đại sảnh, mới thấy có nam lẫn nữ, tất cả đều trẻ tuổi, nhưng không thấy Mộ Dung Tiểu Dung.

Chàng lo lắng thầm nghĩ: “Nếu không thấy Mộ Dung cô nương, ta phải làm sao đây?”

Đang suy nghĩ, chợt nghe tiếng chân vang lên, vài người từ ngoài cửa bước vào, người ở giữa tuổi độ tứ tuần, hai mắt sáng ngời, uy phong lẫm lẫm, cộng thêm áo gấm đai ngọc trên mình, càng hiện rõ phong cách tôn quý, thống lĩnh vạn người của y.

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngấm ngạc nhiên: “Nơi này cũng có nhân vật như thế sao?”

Chỉ thấy người áo gấm chậm rãi bước đến đầu phía Bắc, ngồi vào chiếc ghế trải da hổ, đưa mắt nhìn bốn phía, mục quang của y dừng lại nơi Hàn Tiểu Tranh.

Thanh âm của người áo gấm thanh thoát vang rõ, cơ hồ ẩn chứa sức quyến rũ:

– Không ngờ chỉ có một người trẻ tuổi chịu bắt tay cùng bản vương!

Vừa nói, y vừa nhìn Hàn Tiểu Tranh.

Nói xong người áo gấm lại lạnh nhạt nhìn quanh các thanh niên trong đại sảnh:

– Các vị đều quyết tâm làm trái ý bản vương sao?

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp có phản ứng, liền nghe các thanh niên đứng hai bên đại sảnh đồng thanh nói:

– Đúng vậy! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!

Hàn Tiểu Tranh thầm nghĩ: “Không ngờ họ đều có chí bất khuất như thế, rất tiếc ta chẳng để ý noi theo”.

Người áo gấm ngửa mặt cười dài, tiếng cười như vọng lên tầng mây, một luồng khí mạnh vô hình từ giữa trần ra, Hàn Tiểu Tranh chỉ cảm thấy khí huyết đảo lộn, một búng máu trào lên, chàng cố hết sức ráng chịu, khó khăn lắm mới dần xuống được!

Nội lực như thế thực ghê gớm. Hàn Tiểu Tranh kinh hãi thầm nghĩ, không biết hôm nay lành dữ ra sao, e rằng dữ nhiều lành ít.

Hàn Tiểu Tranh nhìn quanh, thấy rằng số người tỏ vẻ đau đớn không nhiều, chứng tỏ đa số người nơi đây có võ công tu vi cao hơn chàng!

Mục quang người áo gấm lướt qua Hàn Tiểu Tranh rất nhanh, trên mặt lộ vẻ thất vọng. Y tựa người ra sau, bình thần nói:

– Vô Tâm, người giải thích cho họ nghe đi!

Một người cùng bước vào với người áo gấm, mặt trắng như tờ giấy, cung kính lên tiếng:

– Vâng!

Sau đó, y quay người lại đối diện cùng mấy chục thanh niên trong đại sảnh, với một giọng bình thường, lạnh nhạt, y lên tiếng:

– Vinh Thành dân số tổng cộng ba vạn hai ngàn lẻ tám mươi bốn người, trong đó số người trẻ tuổi trong khoảng mười sáu đến hai mươi là ba ngàn một trăm người, trừ đi một ngàn tám trăm bốn mươi ba người đã thành hôn, trừ thêm ba trăm sáu mươi tám người khuyết tật tàn phế và điên ngốc, còn lại tám trăm tám mươi chín người. Trong số trên tám trăm người này, đã có ba trăm bốn mươi người vong mạng vì chống lại thánh lệnh, hai trăm mười ba người chết nơi tha hương, giờ còn lại ba trăm ba mươi sáu người.

Hàn Tiểu Tranh im lặng lắng nghe, tuy chàng không hiểu người được gọi là “Vô Tâm” kể rõ như vậy với dụng ý gì, nhưng chàng đã nghe thấy ít nhất có mấy trăm người đã bị độc thủ, bất giác giận đến nghiến răng đau ê ẩm, chàng nghĩ thầm: “Con rùa này không biết xấu, còn dám khoe khoan hành động tàn ác như dã thú!”

Nhìn quanh các thanh niên khác, ai cũng tỏ vẻ tức tối, nhất là một thanh niên áo vải gai đứng phía Đông, giận đến dựng ngược tóc, đã mấy lần đặt tay vào kiếm định rút ra, nhưng rốt cuộc lại đổi ý.

Hàn Tiểu Tranh lấy làm kỳ lạ, tại sao vũ khí của các thanh niên không bị tước bỏ, để như vậy chẳng phải là một mối họa ngầm sao?

Chỉ nghe Vô Tâm tiếp tục báo cáo:

– Trong số ba trăm ba mươi sáu người, có một trăm năm mươi ba người không biết võ công, do đó bị trừ tên. Một trăm tám mươi ba người còn lại, có bốn mươi người đã tự sát, hai mươi bảy người bị giết trong lúc chạy trốn, do đó sau khi tuyển chọn nhiều lần, chỉ còn lại một trăm mười lăm người tạm thời lưu dụng...

– Lưu dụng con mẹ ngươi!

Vô Tâm đột nhiên bị ngắt lời bởi một giọng la lớn! Thì ra là thanh niên áo vải gai! Gương mặt tuấn tú của y cau có vì giận dữ!

Giọng nói của Vô Tâm vẫn không lộ chút tình cảm:

– Trừ tên Chấn Viễn Tiêu Cục thiếu chủ Hàng Bích Dương, còn lại một trăm mười bốn người.

Tiếng nói chưa dứt, chợt thấy một cánh cửa ngầm mở ra, một bóng người lao ra như làn khói, nhắm hướng thanh niên áo vải gai Hàng Bích Dương phóng đến. Hàng

Bích Dương quay lại rút kiếm ra!

Kiểm chỉ rút ra được phân nửa, thì thấy một đạo huyết quang xẹt lên không, Hàng Bích Dương bỗng cảm thấy yết hầu đau nhói, hơi thở đã bị nghẹt nơi cổ họng!

Mắt của Hàng Bích Dương tràn đầy sự phẫn nộ và không ngờ, sau đó y từ từ đổ ập ra phía trước! Bóng người chớp nhoáng kia hú một tiếng đảo người vòng trở lại chỗ xuất phát! Đến khi thân ảnh của y biến mất, mới nghe tiếng thân mình Hàng Bích Dương đụng mặt đất!

Yết hầu của họ Hàng đã bị khoái đao chém đứt! Thân thủ nhanh quá sức!

Một cảm giác rợn người từ chân mọi người dâng lên, mau chóng tràn khắp toàn thân, có vài thiếu nữ biến sắc mặt.

Đột nhiên có một tiếng cười dài vang dội:

– Thủ pháp giết người quả thực nhanh! Được chết nhanh gọn như thế cũng không uổng đời!

Giữa tiếng cười, một người trẻ tuổi râu ria đầy mặt bước ra, từng bước một tiến đến phía người áo gấm, mắt long lên vì phẫn nộ như muốn nuốt sống người áo gấm!

Người áo gấm chẳng đổi sắc mặt, chờ thanh niên đến cách y độ một trượng, mới thông thả lên tiếng:

– Tại sao phải chống đối ta?

– Chống đối vì bị ép buộc, chống đối vì ta bất bình!

Người áo gấm thở dài:

– Người chẳng hiểu gì dụng ý của ta, lại phản kháng bậy, để mất mạng chi cho khổ?

Thanh niên cười gằn:

– Dù người có cho ta áo gấm cốm ngọc, ta cũng còn lòng tự tôn! Huống chi, kẻ lòng dạ rắn rết như ngươi làm gì có thiện ý?

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Thực là một hảo hán sắt đá!” Người áo gấm cười ha hả:

– Tự tôn? Tự tôn là cái gì? Một kẻ đã chết, còn gì tự tôn mà nói? Người muốn chết gọn ghẽ, ta càng không cho ngươi toại nguyện.

Thanh niên kia hú một tiếng dài, tung mình lên không như tên lìa cung, vung ra ngọn thiết tiên nhanh như chớp bổ xuống người áo gấm.

Người áo gấm hừ một tiếng, cả người và ghế bay lên, khiến trường tiên quất hụt!

Thanh niên kia chưa đáp xuống đất, một tay vỗ xuống mặt bàn, mượn lực tung lên lại, trường tiên lại quất ra vun vút, ý quyết bao vây người áo gấm.

Ngay lúc ấy, trên thính không phát ra một tiếng động cực thanh, năm sợi dây xích nhỏ phát ngân quang từ nhiều phía khác nhau bắn vào thanh niên, phía trước mỗi

sợi xích đều có một thiết trảo như tay người.

Thanh niên kia không kịp biến chiêu, trong lúc cấp bách y dồn nội gia chân lực vào cánh tay hữu, thiết tiên trong tay vụt thẳng cứng như trường thương, vừa nhả chưởng lực đánh vào người áo gấm!

Nhưng cùng một lúc bốn sợi xích bạc đã quấn lấy tứ chi của thanh niên, còn một sợi xích nhắm vào vùng cổ của y!

Thanh niên kia hét lên một tiếng, gồng tứ chi dần lại, song gân cốt của y đã bị thiết trảo bấu chặt!

Sự đau đớn khiến y mất cả lực đạo.

Lúc này sợi xích thứ năm đã quấn lấy cổ của thanh niên kia!

Sau đó, mọi người nghe thấy một thanh âm kỳ quái, tựa như tiếng nước bị khuấy động, tiếp theo là huyết quang bắn tung khắp nơi!

Một thân hình đầy đủ lúc nãy, nay đã bị xích bạc cắt thành năm phần!

Máu nóng văng ra, các bộ phận nội tạng như tâm, can, tỳ, ruột, đều đổ xuống.

Mùi máu tanh nồng nặc xông lên, không ít người chung quanh bị nhuộm máu tươi!

Sợi xích bạc hẳn là ẩn từ bốn phía tung ra, trong một chiêu đã hạ sát thanh niên râu rậm kia, sau đó lại bay trở về biến mất, còn người áo gấm lúc này vừa đáp xuống, trên thân y chẳng dính mảy may vết máu.

Đầu óc Hàn Tiểu Tranh chợt trở nên trống không, chàng chưa bao giờ thấy qua, thậm chí nghĩ đến kiểu giết người phi nhân như vậy.

Một tiếng kêu thét kinh hoàng đánh thức Hàn Tiểu Tranh trở lại hiện tại.

Đưa mắt nhìn ngang, chỉ thấy một thiếu nữ cấm đầu chạy ra cửa như điên, một cái bàn chắn đường cô cũng bị đụng văng ra xa, cô như không hay biết gì cả! Hay cô điên rồi?

Người áo gấm và Vô Tâm lạnh lùng nhìn thiếu nữ điên cuồng chạy ra ngoài, họ không nói câu nào. Các người trẻ tuổi trong đại sảnh đều nhìn theo thiếu nữ, đương nhiên kể cả Hàn Tiểu Tranh, ai cũng thầm lo sợ giùm cô. Tuy rằng mỗi người đều biết cô không thể nào chạy thoát, nhưng mỗi người đều hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện!

Ngay lúc thiếu nữ bước ra khỏi đại sảnh, một cánh tay to lớn đột nhiên từ ngoài cửa vươn ra chộp ngay thiếu nữ. Cô cũng là người tập võ, nhưng lúc này cô như không hề chống cự, bị bàn tay kia chộp trúng ngay. Thân hình cô biến mất đằng sau cánh cửa.

Có tiếng kêu thét lên, sau đó là một màn im lặng tuyệt đối!

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp định thần, đã thấy bốn người đồng loạt xuất thủ! Ba nam một nữ, nhanh như gió xung kích ra phía ngoài cửa, miệng la lớn:

– Ngồi im cũng chết, chi bằng liều một phen sống chết với bọn chúng!

– Mọi người hãy đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ xông ra được!

Lập tức có thêm chín người ứng tiếng, rút võ khí xông ra ngoài với bốn người đầu. Những người còn lại cũng nhốn nháo thủ thế!

Hàn Tiểu Tranh phun võ nỏ ra, kêu thầm: “Nhào đại ra luôn, còn đỡ hơn đứng đây tức tối!”

Tay chàng vừa đặt lên đốc kiếm, bèn nghe hai tiếng kêu thét, hai người xung phong đầu tiên đã ngã xuống!

Hai mươi bóng áo trắng đột nhiên xuất hiện như các u linh, mỗi người đều cầm một thanh đao cong phát ra ánh xanh.

Đao quang âm u quét ngang dọc!

Máu đỏ và áo trắng lẫn vào nhau, tạo nên một bức họa địa ngục nhân gian.